

РЕШЕНИЕ

№ 7460

гр. София, 29.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.11.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Павлова

ЧЛЕНОВЕ: Мартин Аврамов

Галин Несторов

при участието на секретаря Наталия Г Дринова и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **6586** по описа за **2013** година докладвано от съдия Весела Павлова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изречение 2 –ро от ЗАНН.

С решение от 23.05.2013г. по н.а.х.д. № 14908/2012г., Софийски районен съд, НО, 122 състав е отменил Наказателно постановление № 11010574 от 04.07.2012г., издадено от директора на Агенция за държавна финансова инспекция, с което на осн.чл.32,ал.1,т.1 вр. с чл.35, ал.1 от Закона за държавната финансова инспекция , на проф.дфн. А. Г. Г. е наложена глоба в размер на 500 лева за нарушение на чл. 35, ал. 2, т. 1 от Правилника на Фонд "Научни изследвания" вр. с чл.29, ал. 2 и ал. 1 от Закона за насърчаване на научните изследвания.

Настоящото производство е образувано по подадена касационна жалба от директора на Агенция за държавна финансова инспекция /АДФИ/срещу горесцитираното решение на СРС. В жалбата са изложени подробни доводи за нарушение на материалния закон – касационно отменително основание по чл. 348, ал.1, т.1 от НПК поради неприложимост на чл. 81, ал.3 и чл. 80 от НК във връзка с чл. 11 от ЗАНН. Иска се отмяна на решението и постановяване на друго по съществуващото на спора, с което да се потвърди наказателното постановление.

Ответникът, не се представлява и в писмен отговор по касационната жалба изразява становище за правилност на обжалваното решение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за

неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София град, XIII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, обсъди доводите на страните и извърши проверка по реда на чл.218,ал.2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна в предвидения в чл.211 от АПК срок, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна, по следните съображения:

За да отмени наказателното постановление, СРС е приел, че към 17.12.2011г. е изтекла абсолютната погасителна давност по отношение на извършеното на 17.12.2008 г. нарушение, изразяващо се в сключване на договор N ДТК02/227/17.12.2008 г. с [фирма], в който е уговорено Фонда да заплати на членове на научния колектив възнаграждение, надвишаващо регламентираното в Правилника на Фонд "Научни изследвания" Решението на изпълнителния съвет на Фонда със 15 150 лева.

Научният проект е определен за финансиране въз основа на конкурс : „ Насърчаване на научните изследвания в приоритетни области”, в резултат на което е сключен цитирания договор. Договореният размер на възнагражденията представлява 38,24 % от общото финансиране на проекта или разходите за трудовите възнаграждения са 163 800 лева, като са договорени в повече от допустимите със 15 150 лева. Същото превишава регламентирания с чл.35, ал.2, т.1 от Правилника на Фонд” Научни изследвания” размер на възнагражденията на научния екип, който е до 35 на сто от годишната цена на договора.

Така постановеното решение е правилно и следва да се остави в сила. Съгласно чл.11 от ЗАНН, субсидиарното приложение на НК се разпростира спрямо административнонаказателните производства по отношение на изключващите отговорността обстоятелства.Правилни и законосъобразни са изводите на въззивния съд, че такъв характер безспорно има материалноправният институт на давността за реализиране на отговорността. Съгл.разпоредбата на чл. 21, т.3 от НПК давността е една от предпоставките, при наличието на които наказателното производство следва да бъде прекратено.

Доводите в касационната жалба, че препращащата норма на чл. 11 от ЗАНН не визира обстоятелствата, погасяващи отговорността на основание чл. 79 и сл. от НК е неоснователен. Както бе посочено по-горе, съгласно чл. 11 от ЗАНН по въпросите за вината, вменяемостта и обстоятелствата, изключващи отговорността, се прилагат разпоредбите на НК, доколкото в ЗАНН липсва друга уредба. Противно на твърденията в касационната жалба, препращането е общо и важи за всички обстоятелства, които изключват административнонаказателната отговорност, включително и тези, които се отнасят до реализацията на вече възникналата отговорност, като изтичането на предвидения в закона давностен срок - чл. 79, ал.1, т.2 от НК. Под обстоятелства, изключващи отговорността не следва да се разбират единствено тези относно вината, вменяемостта и другите такива по глава 2, раздел 1 от НК. От съдържанието на препращащата разпоредба е видно, че освен изрично изброените въпроси, правилата на НК ще намерят приложение и във връзка с всички други обстоятелства, препятстващи осъществяването на административнонаказателното „преследване”. Д., че не е налице последното изискване за прилагане на НК, а именно в ЗАНН да не се съдържат правила по въпросите за давността, също е неоснователен. В ЗАНН липсва изрична

регламентация на сроковете за погасяване на административнонаказателната отговорност, поради което по силата на цитираната норма следва да намерят съответното приложение общите правила на НК. Като ги е приложил, СРС не е допуснал нарушение на материалния закон, което да обоснове касиране на атакуваното решение.

По изложените съображения касационната жалба се явява неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение, а решението на СРС като валидно, допустимо и правилно – да се остави в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал.2 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2-ро ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД, С. - ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 23.05.2013г. по н.а.х.д. № 14908/2012г., Софийски районен съд, НО, 122 състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.